

Deres Kornélia

Óceánjárók

Három nő ereszkedik masszív halak közé,
ejtőernyőkkel. Grimaszuk hasonló. Hová
merülnek ezek a medúzák, lombosan
bomló hajjal, dagadó ballonszoknyában?
Sokáig azt hittem, az egyik én vagyok.

Három nő, egy szívvel.

Jó lett volna csapatban, szövetségre lépve,
dacos uniform alá rejteni a leszedált ékszert.
Kiröhögve vérszopókat, lüktetve élni,
és a női ágba köteléket húzni, dédanyáktól felém.
De aztán túl későn, évtizedet csúszva, illetlenül érkeztem,
lecserélhető harmadik.

Hangjaim beleragadtak ebbe a zselés óceánba,
két tüdő közé. Most ott szellemkednek.
Titeket dajkáknak hívtalak, pedig már előttem is
tettetársak voltatok. Blúzom alatt mi bujkál?
Csinos szívemet valaki kettéharapta.

Zsugor

Leghosszabb éjszakáimon törpékkel társalgok.
Múltkor egyik apám jelent meg nagy pacifista
szemekkel, combjain járkálva. Betintázták önbizalmát.
Nyújtózott, hogy elérje asztalon felejtett képmásomat.
Lábanincs szellem, a sebét is mutogatta, de nekem
már nem volt közöm a családi elvárásokhoz.
Milyen szagú egy combcsonk? Azóta sem tudom.

DERES KORNÉLIA (1987) költő, színháztörténész, az ELTE oktatója.

Szerinted álomban minden alak én vagyok.
Gyurmázás, kivételés csak. Ezért egy ideje
gyanakszom magamra.
Kinek a félelmével alszom?
Lehetek idegennek is mása?

Hiszen apám ruhái végső soron mind a lábatlanoknál
landoltak. Velük töltötte utolsó napjait, testileg épen.
Mégiscsak furcsa egybeesés. Jósló fájásaim azóta enyhülnek.

Tervem is készen: barna és meztelen angyalként
térek vissza éjjel, hogy kardommal kimetsszem
a belül tomboló apró-
népet.

